

Marts 2011

Slagtryk

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 2 - 2011

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Zakiya Ajmi, Mikkel Peter Andersen, Kasper Anthoni,
Mirian Due, Cecilie Lolk Hjort, Camilla Ottesen, Rasmus
Riiskjær, Julie Sten-Knudsen. Kathrine Storm & Stine
Vinther Larsen.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forsideillustration
Ian Mandoli Cheeseman

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/1103/>

Julie Sten-Knudsen

Sygdom

Folk er begyndt at gå ud på kanalen
Pludselig går de på vandet
som pludselig er hårdt og kan bære
deres fodspor. Du tror jeg har
et indre liv. Du sammenligner mig
med en rotte. Burde jeg lægge dig
på is? Du kalder det et falsk dilemma
Dine øjne er mørkeblå
våger som jeg vil drukne i
Jeg strækker halsen for at
få et kys. Får afslag igen
En forelskelse som efter de
foreliggende oplysninger
for tiden må anses for
udsigtsløs. Som udgangspunkt
lukker jeg munden
når en sætning er afsluttet. Punktum
Du beder mig om at lægge min tunge
på det frosne gelænder
som var jeg en alvorlig
sjælelig forstyrrelse
eller en smitsom sygdom

Transport

Vi går under jorden. Under
broerne på isen som viser os
hvordan man
flytter bjerge. Hvordan man
knækker. Siddende i sneen
skifter du mening
og tildeler mig et kys
som efter fast praksis
ikke kan forlænges
yderligere. Der er (fortæller du)
mange forskellige slags
døre. Du elsker
de lukkede og låste. Hvis jeg
var en ulåst dør kunne jeg bringe
en gerningsmand tættere på målet
Hvis jeg var et land
ville jeg åbne mine
grænser. Det er vådt
at blive splittet ad. Det går ikke
at spise samtidig. Det kan være
lige så normalt at have
et brækket ben som at sulte
sig selv. Drømme
om at blive vugget
i en trækasse
fuld af halm. Indholdet
synker naturligt sammen
under transporten

Transparens

Du hævder retten til at have
et eget rum
i fast samlivsforhold. Isen
tager en pause, lader
vandet få luft. Giv mig
kys af din mund. Giv mig
urigtige oplysninger. Mit
tyggegummi udvandrer
og søger asyl under din
tunge. Naturligvis
vil det samtykke
i erklæring om integration
og aktivt medborgerskab
i din vidunderlige mund. Jeg tillader
den smeltende sne
at trænge ind
i min støvle. Kroppen
er ikke sig selv
med alt det tøj på. Jeg fantaserer
om ukontrolleret
brevveksling. Vægtløshed
Total transparens

Tidsrum

Et halvt fladbrød på en sofa
efterladt ved bredden
af kanalen. Løse hunde løber
ind under broerne. Hvad koster
en krystalklar nat i det store
regnskab? Hvor er
rotterne henne nu? Jeg prøver
at bekymre mig. Jeg gør mig selv
grænseløs. Jeg gør mig selv
til gud. Vi går gennem en hvid by
på vej til en bolig af rimelig
størrelse. Ved parken
en kondomautomat. I den tilsneede
park er det pludselig
urimelig let
at finde vej. Vi burde
opføre os ordentligt. Også denne nat
er bare et tidsrum. Eller er det
en rum tid? Måske udsættes
tidspunktet

Samleje

Hvad nytter det at råbe
paroler når du tager mig
om livet og fortæller mig præcis
hvordan verden hænger sammen
uden at tage stilling
til vores stilling: Gå ikke
i lårkort. Gå ikke gennem
parken om natten. Undgå
øjenkontakt og ubeskyttet
samleje. Prøv at undgå
smerten ved at tænke. Tænk
på bøger forvredne som
kroppe. Står man fast
ved en beslutning er det let
at styrte sammen
hver dag. Lyset
kommer altid tilbage. Gråt og koldt
Visse bøger bliver reddet. Andre
sætninger bliver aldrig
skrevet ned. Som udgangspunkt
ryster huset kun når noget
ryster det. Ellers ligner byen
sig selv. Du må ikke
slå ihjel. Ifølge loven
skal du dø. Du er en tanke
ingen har tænkt på
at tænke. Du kan ikke
reddes

Mirian Due

Korn

Og jeg så ham gå gennem kornet med hånden glidende hen over det. Og jeg så ham gå gennem kornet med hånden glidende hen over det som talte han det. Og jeg fumlede med snørebåndene, trådte hælen ned i den venstre sko og snublede på vej ud over gårdspladsen mens han bevægede sig længere væk gennem den gule pels.

Brønd

Søndagsskolehistorie

En skikkelse, en mand,
han går der foran
med sin lygte af støbejern. Tungt jern.
Sneen den
ligger rundt om, hele vejen om. Hvidt hvidt sort
og helt sort.

Hånden, han
har den i en skindhandske
af et dyreskind, et lams blide hud,
og den knuger,
knyger, gør sneen,
knurrer, gør det helt sorte.

En jernring mellem lygten og manden;
den skal snart hænges på kroen ved døren,
en forjættet dør – der åbnes aldrig en forjættet dør
uden at en anden lukkes.
Men se, det ved de ikke noget om,
de to børn der igen møder den samme brønd.
De går i ring i en ring
af blokke af fnug af sne.
De er en mængde punkter i en partikelstorm
som strækker sig ud i
hvidheden og ind i kalken på deres knogler.
Mørket i marven. De er tilbage igen,
hvor
de ved at de tror, og de prøver at tro at de ved,
og brønden er så dyb, solen så rød og havet så stort
at de tror at de tror.

Og sådan vendte de, og ventede de, de ventede
vendte rundt. Blund i hvidhedens kridhvid. Følg.
Lysglimt

Hvorsomhelst

Tågen ligger hen over landskabet. Hvid og mættet. Den presser sig ind mod bilruden og forsvinder med et pust op over den. En vejpæl dukker op og trækkes hen mod bilen. En ny vejpæl flækker hvidheden med sin refleks. Min fod trykker ned i bilmåtten. En ny vejpæl.

Du får befriet en cigaret fra en pakke ved håndbremsen med den ene hånd, men kan ikke finde lighteren. Jeg skynder mig at finde den for dig. Jeg trykker min fod ned. En vejpæl dukker op. Jeg tænder lighteren og holder den op for dig. Bilruden lyses op, tågen falmer. Jeg slukker den igen. Små spøgelse stimler sammen i lyset fra forlygterne. Jeg trækker begge fødder ind under mig. Ruderne er lukket til.

- Det er ikke til at se en hånd for sig, siger du, og nu kører vi ind i muren, men så flytter den sig, og vi fortsætter. Vi skal frem. Vi når den næste pæl. Vi kunne være hvor som helst.

Mikkel Peter Andersen

Fra et tekstforløb

Det er isen fra sidste istid, der har skubbet randmorænen op, som sommerhuset ligger på. Det er altså isens skyld, at sommerhuset nu ligger der på toppen og funkler. Sejerøbugten var en tidligere smeltevandsslette og er stenrig.

Det meste af stensamlingen kommer fra den strand. Sejerøbugten. Nede på stranden ligger stenene og venter på, at nogen kommer og sparker til dem.

(ved ankomsten)

Hybenblomsten med den citrin-gule midte.

Væggen til venstre er hvid. Der hænger et hessianvævet tæppe på den. Over den en form for bondeinstrument, et horn lavet af afskrælet birkebark. Gulvtæpperne er finskvævede og så mørke, at farverne er udtværede. At de har skullet holde til fødders sliben gennem en sorthed af dage. På gæsteværelset hænger et stjerneatlas.

Livet var altid pakket ind i solskin, græs, aflejret salt og frokost på terrassen. De fleste dage var tunge af gåture ned ad randmorænenes ryg. Ærtebælgene på ærteplanten var små. Man kunne ligge under planten hele dagen og sluge ærter og støv og få solkrystaller i øjnene.

Om aftenen når tæppemørket havde lagt sig, opstod et begær efter noget sødt i munden. Kornmarkernes kornblå på turen på vej til Slikbutikken. En pludselig femmer på vejen. Senere mørket som panorama og insekternes latter.

Andre dage var aftenerne uforståelige.

Når dagen modnede kunne man fremkalde en flakkende sorthed ved at snurre rundt i cirkler i længere tid. Hvis man ikke passede på kunne tanken give slip på sig selv og føres mod aftener og stjerneatlas. Så pludseligt klappede tanken i og genfandt sig i situationen.

Lyden af kaffemaskinens dryp blander sig med lugten fra tågebanken der skiller fra haven som olie fra vand.

Fladfiskene skiftes til at støde hovedet mod spandens kant. På græsset ligger man ved siden af hybenbuske i bunker. De sidder med kopper og tekander. Der er en sandrevle ude på havet som flugter med kysten. I Odsherred solbader køerne i havet. Hvad hvis de vælter. Det er ikke så meget havets intethed som dets insisteren. At det kan blive ved med bare at spise og spise og spise.

De bevæger sig tilpas langsomt, uden at det er mærkbart. Hen til fiskedammen for at rense den, hen til køkkenhaven for at grave kartofler op.

De har placeret en lang gennemsigtig søjle i dammen, som fiskene kan svømme op i, så de også kan få deres bid af verden. Nogle dage skinner solen gennem søjlen som gennem et spektrum så fiskelort, algegrums og de underlige overgange mellem farverne blottes.

Deres kroppe er birketræer, skallende og tøvende. Under forandring uden det nødvendigvis er synligt. At kunne kravle op i dem og gemme sig fra resten. Pille små larver af grenene og se dem forsvinde i luften som skiffergrå cigaretaske i perikongult modlys.

Der ligger en død måge på græsplænen. Skudt af et luftgevær. Dagene glimter som hagl.

At tro på landskabet og lade det overtage. Langsomt putte grene og lysstøv og farver på kroppen og synke ned i det.

Husk at spise jordbærene, de fremmer den måde kroppen optager lys på. Kartonen åbner for et fald af hvidt. Når man er ude, er man i samme rum som alt andet. Det er et spørgsmål om præposition. Pæonen gradbøjer i vinden. Sæbekassevognens hjul er faldet af. Begejstringen på lossepladsen ved at finde og udvælge hjulet, den rette diameter, rette friktion, rette udseende.

Hvis geranierne var som på billedet, ville de være våde og udtværede, have en farveintensitet som overgår virkeligheden. De ville brænde igennem og på samme tid brede sig ud over haven som barndommens akvarelfarver.

Vinduet står på klem og trækker vejret dybt.

Det er den forsinkelse der er, når to taler (råber) til hinanden på lang afstand. En forsinkelse på blot et par millisekunder, men strakt ud, som havde vinden taget den og blæst den ud over havet.

Det er de samme ben, samme tallerkener, samme stole, samme hænder hver gang. I dag er de i et kraftigt overskyet vejr som trænger sig på fra venstre.

Som en tennisbold kastet over taget der gemmer sig i græsset for at blive fundet og kastet 15 år tilbage over taget og ind i haven.

Det værker og knitrer i deres ben. Det blæser gennem haven og roder rundt i lugte, tøj og hår.

Frygten for, at deres negle ryger af fingrene og forsvinder i dejen. At det afslører et dårligt helbred. Den ene trappesten på vej op til frokostterassen er løs.

Lyset fra lampen ved sofaen oplyser deres ansigter, det er nødvendigt for at se indgravningerne, furerne og de efterhånden sammentrukne øjne, pupiller som lupiner.

En Cola-flaske pryder græsplænen. Der er et klart aftegnet felt, hvor dammen plejede at ligge. De har sået det over med prydgræs.

Camilla Ottesen

In Therapie Sein I

'Jeg foretrækker det anale'. Ordene springer ud af den mindste kvinde min øjne nogensinde har fanget. Jeg svarer: 'Er det dét, du gerne vil, terapien skal handle om?' og hun smiler og fortæller mig sit navn, men i min hjerne har jeg allerede døbt hende Kreta. Hun sætter sig overfor mig i den sivstol, jeg har købt ved Kirkens Korshær og den knager lidt, som kun sivmøbler kan. Knitrende. 'Er du også til det anale' spørger hun mig og hvis hendes øjne havde været større end de var, havde jeg måske svaret hende sandfærdigt, i stedet tager jeg mine briller på og en blok papir frem og skriver KRETA med store bogstaver og ser op på hende: 'Hvem var den sidste?' Og hun smiler, som om det var lige det spørgsmål, hun havde ventet på og fortæller mig om den sidste gang og hvordan det var og med hvem. En eller anden tåbelig fyr hun havde mødt. Men han var en god elsker, som en god elsker skal være. Lidt fræk og tilpas begejstret for det uforpligtende. Men siden da, fortsætter hun, har han villet tvinge hende til missionærstilling, fordi den ligesom betyder noget andet. Og nu fortæller hun, nu er hun blevet bange for, at han vil mere end hun. For nu kalder han det at elske. Jeg lader brillerne glide lidt ned ad næsen og ser på hende: Er du bange for at blive elsket? Herefter eksploderer hun, som om hun havde en raket i navlen, og den detonerer ved dumme spørgsmål. 'Fuuuck', udbryder hun, som om jeg ikke selv, kunne stave mig til det. 'Jeg kommer for at tale om mit forhold til det anale, til min opvækst, min konsekvente voldtægt af selvværd og du stammer dig frem til, at jeg er bange for at elske?'. Hun er ude af døren, inden stolen får knitret færdig og jeg lægger brillerne tilbage på bordet. Et suk undslipper mig og jeg streger KRETA ud igen.

In Therapie Sein II

Kreta er tilbage. Hun står i døråbningen og ser på mig. Jeg har rejst mig og samlet mit hår i en knold, som om det vil gøre stemningen mere professionel. Jeg ligner ikke Ritt. Jeg ligner ikke en psykolog. Min mave rumler, fordi jeg faster. Jeg har vand med økologisk citronskiver på bordet. 'Kom ind' siger jeg og forsøger at sige det blidt. Hun går ind i rummet. Hun sætter sig og ser på lyskæden, jeg har samlet i et hjerte på væggen. 'Du er en elendig kliche af en terapeut' siger hun stille. Ikke vredt. Konstaterende. Som om hun havde ret. Jeg smiler og siger: Har du fået noget analt så? Hun ser på mig og begynder at græde. Tror jeg først. Men hendes skuldrer ryster rytmisk. 'For helvede du er elendig, det kan du sgu da ikke sige?'

'Jeg siger hvad jeg vil', svarer jeg. 'Men hvad terapeutisk forløsende er der i, at du får mig til at hade dig?' spørger Kreta. 'Had er en følelse' svarer jeg. Hun ser igen på min lyskæde på væggen. Ser sig rundt i rummet. Duftlys med lavendel og en rund kæmpe madras. 'Har du dyrket sex på den der' spørger hun. Jeg smiler, så hun kan se mit tandkød. 'Hvem hader du foruden mig?' spørger jeg. 'Min moster' svarer hun. Og rejser sig og går hen til madrassen. Jeg ser selv på lyskæden. Der er sprunget en pære i én af buerne og overvejer, hvad en fejl i mit hjerte fører med sig. 'Hvad har hun gjort?' spørger jeg ud i rummet. Kreta har lagt sig til rette i centrum af madrassen og ligner et dødt foster fuldbåret. Hendes øjne er lukkede. Hun sover. Jeg lægger et tæppe over hende og sukker. Skriver KRETA på min blok, ser på hende. Streger det ud igen og rejser mig for at gå.

Kasper Anthoni

som sakse
klipper
de sten synker
i dig

dine håndflader
strandru
åbne

lyset vågner før dig
i sommerdrukne gader

for dig
havet
hældt i jorden

under dig
jorden
imellem havene

i din have
står jeg
og suger af det hele

sætter sol
på dine vintervåde
læber
og knopskyder mig
ind i dig

selvom havet
ikke ved det råber
er det okay
at vi skændes
det er trods alt ældst
håber ikke
du hører det

Rasmus Riiskjær

i den yderste tilstand
af krum bølge
den knuste bilrude
blev fragtet
gennem en nøgen dreng
indsmurt i tapetklister
man tog godt imod ham
næb voksede op
af jorden teposens
boksen

i øjenvandet

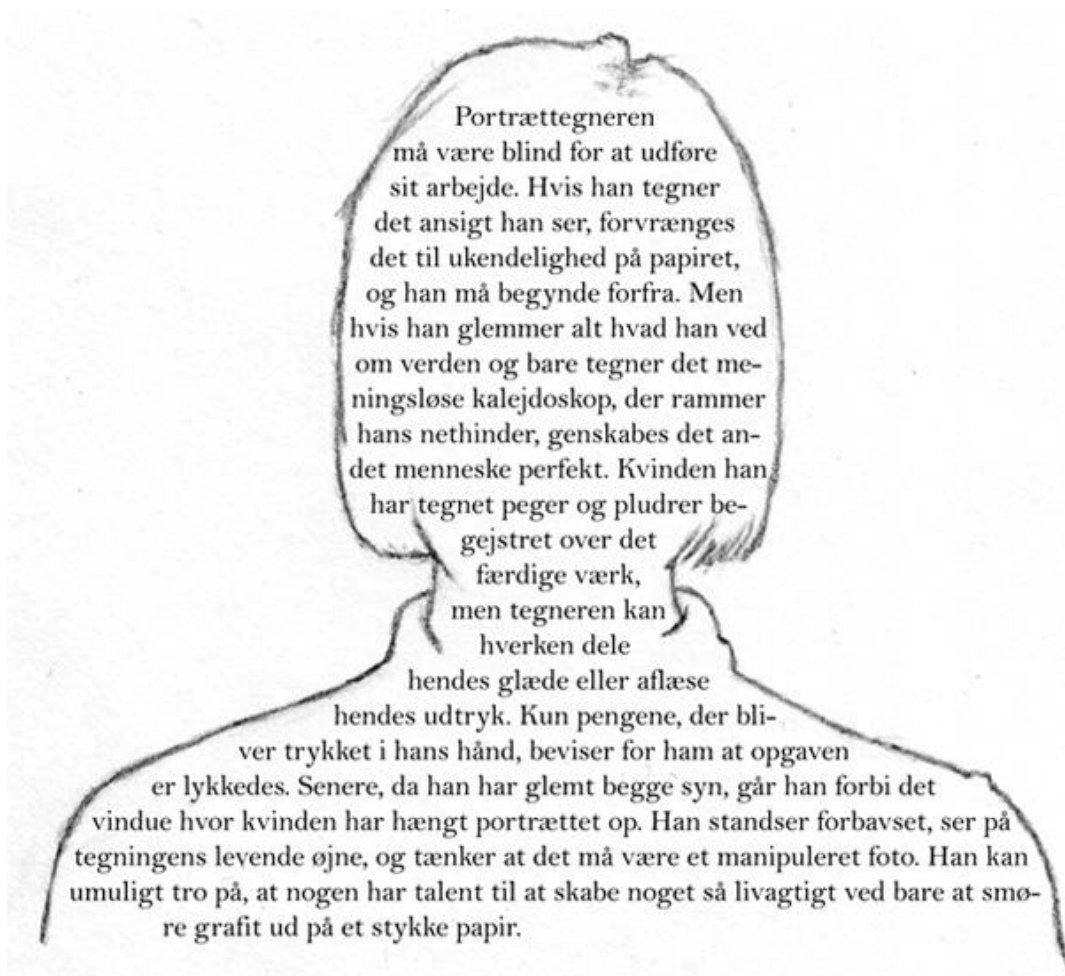
det er ikke kønt
at blive kælder
så vidt mulig ingen
fremstilling
af en personbunden
bevidsthed
hverken tomhed eller
stilhed men
derimod

som-når-man-åbner-sin-hånd
trompetmunding
vintersædens grimasse
små tvedelte tunger
grønne

det kendes især fra
kontorlandskaber

Cecilie Lolk Hjort

Portrættegner

Zakiya Ajmi: Stjerner

En klapsalve består af døende musik
og mange hænder der rører hinanden hårdt
den er som
fødder der løber, og
fugle der letter
og insekter i et meget lille rum
et klap høres kun én gang, og mit klap høres så meget som dit
om sommeren stiger klappene til sidst til vejrs og bliver til
stjerner

Kathrine Storm

mærkeligt nok sker det samtidigt
at bladene vokser frem og falder af

jeg tysser på træerne de
er ligeglade de
har stået der længst de
har ranke stammer og minder om
hvor øde her er de
kan få blodet i årene til at fryse til is når
der kun er de blege ben tilbage fra en hel vinter de
peger op mod himlen og bliver ved med at vokse hurtigere igen
er det for hurtigt hver gang man kigger derop er det for evigt ser det ud til vi
er kommet dertil hvor evigheden er en klodset sky deroppe

oppe på himlen dér er en måge
klistret fast på hvælvingen
man har klippet den ud i hvidt karton
en aften derhjemme
vinden rusker i bladene og de er lige kommet

således falder man således flyver man med vindpustet således er den svimlende
himmelhvælving krøllet sammen til et hårdt fossil i maven: jeg er en del af en
ambivalens der er større end mig: således bliver jeg angst

jeg kan faktisk godt være i en kuffert jeg
er lige her og vil selvfølgelig gerne flytte
herfra
skyerne ligner is og sne og ingenting
det er klart
at jeg har brug for
uendelige
mængder luft for at trække vejret

Stine Vinter Larsen

Terning

Kildende gåsehud. Blinkende minder.

Sardinfarvet silkejakke vrides mod uret.

Som en vinge mod en ballon.

Klassisk musik i sort/hvid regnbue.

Nærværet er et ikke-jeg. Negle sprættet op med tang.

Mågerne skriger hovedløst. Technofreaks i herbergseksil.

Terning af ædelsten, der bløder som et skudt næsehorn.

Bankboks i flammer

Verden sammenholdt af tape. Uden placering.

Ofte vil jeg intet. Marker af maste bladlus.

En benzinpumpe flyder gennem årene.

Erindringen løber som en flod af blod.

Der er han. I en bankboks i flammer.

Søndagsmagnet på tomrumsfryser.

Askebæger der aldrig bliver tømt.

Istappe af mælk. Myslikødsår.

Sårbar stilhed. Fly i nedgang.

Jeg vil væk, og jeg vil blive.

Indholdsfortegnelse

Forside illustration af Ian Mandoli Cheeseman

Julie Sten-Knudsen	Sygdom	s. 3
	Transport	s. 4
	Transparens	s. 5
	Tidsrum	s. 6
	Samleje	s. 7
Mirian Due	Korn	s. 8
	Brønd	s. 9
	Hvorsomhelst	s. 10
Mikkel Peter Andersen	Fra et tekstforløb	s. 11
Camilla Ottesen	In Therapie Sein	s. 16
	In Therapie Sein II	s. 17
Kasper Anthoni	I-V	s. 18
Rasmus Riiskjær	Den yderste tilstand	s. 23
Cecilie Lolk Hjort	Portrættegner	s. 24
Zakiya Ajmi	Stjernerdigt	s. 25
Kathrine Storm	Fire tekster	s. 26
Stine Vinther Larsen	Terning	s. 30
	Bankboks i flammer	s. 31